

Hallgatóink írásaiból

Vecseri Csilla: Lengyelországi lendületben, avagy Erasmus Krakóban

Ezt a rövid beszámolót kifejezetten ajánlom azoknak, akiknek meg sem fordult a fejében, hogy belevágjanak egy féléves külföldi tanulmányútba. Hogy miért? Mert eszem ágában sem volt külföldre menni nagyon sokáig. Nem tudtam elképzelni, hogy egy ismeretlen ország ismeretlen egyetemén más nemzetiségű hallgatókkal körülvéve olyan dolgokról formálok véleményt idegen nyelven, amelyekről talán még az anyanyelvemen is nehezemre esne nyilatkozni. Túl sok volt a bizonytalan tényező, viszont én nagyon szeretek biztos alapokra építeni.

Ennek ellenére egyszer azon kaptam magam, hogy a krakkói Uniwersytet Jagielloński honlapját böngésem, és azon ábrándozok, hogy a csodás város macskaköves utcáin sétálok. Mégis, hogyan következhetett be ez a pálfordulás? Úgy, hogy egyre erősebben vágytam valami újra, szükségem volt arra, hogy eltávolodjak kicsit a megszokott - amúgy szeretett - környezetemtől, és ezáltal közelebb kerüljek önmagamhoz. Úgy éreztem, hogy bekerültem egy mókuserékbe, amiből csak úgy szállhatok ki, ha kicsit feszegetem a határait. Ha olyan tette rá magam, amitől magam is meglepődök. Ennek és persze a sok papírmunkának köszönhetően 2016 februárjában felültem a Krakóba tartó buszjáratra, és nagyon büszke voltam magamra, hogy el mertem indulni az ismeretlenbe. Izgatottan vártam, mit is tartogat számomra ez a pár hónap.

Számomra Krakó volt az egyetlen hely, ahová menni szerettem volna, és igazából ezt úgy döntöttem el, hogy nem is tudtam, kik az intézetünk partnerintézményei. Aztán kiderült, hogy a Jagello Egyetemen olyan friss a szerződéskötés, hogy én vagyok az első hallgató, aki egyáltalán érdeklődik. Ezek után biztos voltam benne, hogy ott a helyem.

Az óváros több száz éves épületeivel, macskaköves utcáival, parkjaival, turistákat hívogató kávézóival teljesen magával tudja ragadni az embert. Arról nem is beszélve, hogy az egyetem Szociológiai Intézete, ahol az óráim voltak, az egyik főutcán található. Mégpedig azon az utcán, ami régen a királyi út része volt. Ezen keresztül ment fel az uralkodó a várba, amely körülbelül három perc sétára van az egyetemi épülettől. Nagyszerű érzés volt nap, mint nap itt gyalogolni, még akkor is, ha néha szaporázni kellett a lépteimet, hogy szokásomhoz híven el ne késsek.

Habár az egyetemnek van több saját kollégiuma, a helyek gyorsan elfogynak, így sokaknak más szálláshely után kell nézniük. Én sem kerültem be, de mivel nem szerettem volna többszörös árat fizetni albérletért, jelentkeztem egy másik egyetem kollégiumába, ahová fel is vettek. Itt főleg lengyelek laktak, nekem is két lengyel lány volt a szobatársam, de Erasmus-osokkal is lehetett találkozni. Egyedül az okozott nehézséget, hogy a portások nem beszéltek egyáltalán angolul. Az előzetesen igényelt mentoromnak köszönhetem, hogy sikerült zökkenőmentesen beköltözni. A félév során pedig, amikor pl. a mosoda kulcsára volt szükségem, kezdetben mutogattam kézzel-

lábbal, majd egy idő megtanultam lengyelül elmondani, mit szeretnék. A kollégium egyébként forgalomtól függően 20-30 percnyi távolságra volt az iskolától villamossal. Krakkóban ez az idő nagyon jónak számít, ugyanis elég nagy területen terül el a város. Úgy gondolom, hogy nagyon jó közlekedési hálózatot alakítottak ki, több mint száz busz és villamos köti össze a város különböző pontjait. A jegyárak egyébként nagyon kedvezőek (például egy húsz perces diákjegy kb. 100 forint átszámítva) de mivel rendszeresen használtam a tömegközlekedési eszközöket, féléves bérletet vettem.

Összesen öt kurzusom volt egy héten. Talán sokan félnek a nyelvtől és a követelményektől, ezért röviden bemutatom, mit is takartak ezek a kurzusok. Látogattam egy előadást a médiában megjelenő erőszakról. Itt szó volt arról, hogy honnan is eredeztethető az erőszak, milyen fajtái vannak, és ezek hogyan jelennek meg a médiában, milyen hatással vannak a befogadóra. Elég nagy hangsúlyt kapott a propaganda működése, különösen a második világháború idejéből láthattunk példákat. A vizsga szóbeli volt, amely valójában sokkal inkább egy beszélgetés volt, mint vizsga. Egy másik előadás a vezetőkéről szólt. Azt tematizálta, kik a jó vezetők, hogyan válhatunk jó vezetőkké, születni kell rá vagy tanulással is el lehet sajátítani a vezetői készségeket? Ilyen és ehhez hasonló kérdésekre kerestük a válaszokat az órákon, a vizsga pedig egy prezentáció volt, amelyet be kellett mutatni a csoport előtt. Volt még egy előadásom, ahol megtudhattuk, hogyan változott az kilencvenes évektől napjainkig a nők helyzete Lengyelországban. Két rövid reflexiót kellett írni, valamint egy írásbeli vizsga volt a szorgalmi időszak végén.

A maradék két órában szeminárium volt, és ugyanaz a tanárnő tartotta. Az egyikben a rasszizmus és a nacionalizmus kérdéskörét vizsgáltuk, vagyis hogy az előítéletek és sztereotípiák hogyan befolyásolják mindennapjainkat. Egy prezentációt kellett bemutatnunk egymásnak, erre kaptunk a félév végén jegyet. A másik órán pedig a kultúrák közötti különbségekről beszélgettünk különböző szempontok szerint. Szó esett pl. a

városok szerkezetéről, az étkezési szokásokról, a parkokról, a temetőkről. Mivel szinte mindannyian különböző országokból jöttünk, a tananyag úgymond a saját tapasztalataink, szokásaink megosztása volt. Három beadandót kellett írunk, valamely feldolgozott témával kapcsolatban. Nekem ez a két óra volt a kedvencem, mert itt tényleg olyan dolgokról tanultam, amelyek igazán érdekelték. A tanárnő antropológusként rengeteg helyen járt, így történeteivel tovább bővítette ismereteinket, kreatív feladatokkal mindig izgalmassá tette az órákat, ráadásul az sem mellékes, hogy tényleg minden szavát érteni lehetett, mivel Amerikában nőtt fel.

Összességében az iskola számomra nem volt nehéz, és mivel ilyen kevés órában volt, számos más programot lehetett beiktatni még a hétköznapiakra is. Először természetesen megnéztük a város összes nevezetességét, majd miután ezekkel végeztünk, sorra bukkantunk rá a város azon rejtett értékeire is, amelyek már nem férnek bele a turistakönyvekbe. Így jutottunk el pl. az állatkertbe és egy csodaszép tóhoz, ahol legszívesebben minden délutánomat töltöttem volna, ha nem volna olyan messze a belvárostól. Amikor pedig már túl kicsinek és szmogosnak találtuk a várost, leutaztunk Zakopane-ba, hogy oszcypeket, vagyis füstölt sajtot majszolva gyönyörködjünk a Tátra havas hegycsúcaiban.

Azonban jó ételek Krakkóban is vannak. Volt lehetőségünk megkóstolni olyan lengyel különlegességeket, mint a pierogie, a barszcz, a zurek, a zapiekanki vagy a mindenki által jól ismert Krówka tejkrém. Krakkóban az is nagyon jó, hogy olcsóbbak az ételek, mint idehaza. Persze nem akkor, ha étteremben eszel minden nap, hanem ha bemész egy boltba. Habár párszor beültem valahová ebédelni, hiszen mégiscsak kíváncsi voltam a lengyel konyha specialitásaira, leginkább magamra főztem. Ez egész egyszerűen azért volt, mert nagyon szeretek főzni. Több előnye is volt lengyelekkel lakni. Például azért, mert megtudtam, hogy mivel az óvárost folyamatosan külföldiek hada lepi el, a lengyel fiatalok számára a régi zsidónegyed, a

Kazimierz jelenti az éjszakai élet központját. Az itt található romkocsmák remekül passzolnak a városrész adottságaihoz, minden helynek van valamilyen magával ragadó sajátossága, és az egyre növekvő igényeknek megfelelően nagy ütemben fejlődik ez a terület is. Ha egy jó kávéra, sütire vagy sörre vágytam, itt számtalan lehetőség közül választhattam.

A város tele van élettal, lendülettel, lehetőségekkel. A kinn töltött idő alatt rengeteg élménnyel gazdagodtam, és olyan változáson mentem keresztül, ami azóta is hatással van gondolkozásomra, érzéseimre és döntéseimre egyaránt. Habár számomra nem az oktatás volt a mérvadó, amikor a kiutazás mellett döntöttem, az ott szerzett tudást és tapasztalatot azóta is kamatoztatni tudom.

Amíg nem tapasztaltam saját bőrömön, el sem tudtam képzelni, mennyire fontos az, hogy más perspektívából lássak rá saját nemzetemre, és hogy egész közelről ismerkedjek más nemzetek kultúráit hordozó emberek véleményével.

Számomra az Erasmus legfontosabb feladata, hogy rávilágítson arra, hogy milyen sokszínű a világ, és mi milyen keveset láttunk még belőle. Azonban ne hagyja, hogy a felismerést okozó üresség bennünk maradjon, hanem segítsen azt betölteni. Hazaérkezés után az én feladatomban pedig az, hogy a végbement változást az itthoni és a kint szerzett erőforrásaimmal fenntartsam, illetve tovább formáljam, hogy Krakkó ne csupán egy jó emlék legyen, hanem biztos alapként is szolgáljon.

